

[Niels Helveg Petersen]

blev denne verden heller aldrig anderledes – eller bedre eller fredeligere eller tryggere.

Vi opfatter det i det radikale venstre sådan, at den debat, som vi fører i Danmark, er et led i den samlede internationale debat. Danmark har som et lille land en dyb interesse i at lægge sit lod i vægtskålen i denne debat til fordel for det synspunkt, at vi er nødt til at bremse det våbenkapløb, som er i gang, og som kun kan bremses, hvis der træffes politiske beslutninger, og hvis man ikke overlader alt, hvad der har med forsvaret og oprustningen at gøre, til de såkaldte militære eksperter.

Jeg har en enkelt bemærkning om selve raketproblemet, om det militære i sagen. Det samlede billede af styrkeforholdet mellem Øst og Vest er det, der er afgørende, og det er uhyrligt at se bort fra, at der til rådighed for NATO på den europæiske scene er 400 sprænglegemer på Poseidonubåde. Lad mig sige om disse Poseidonraketter, som der jo ikke er nogen, der har beskæftiget sig med ellers, at de tåler udmærket sammenligning med de sovjetiske SS-20. Poseidonraketterne har en rækkevidde på over 4.000 km, og hver raket indeholder 10–14 sprænghoveder, hver af en styrke på 40–50 kilotons, ca. tre gange Hiroshimabomben. Det er et våben, der udmærket tåler sammenligning med SS-20, også fordi det i lighed med SS-20 udpræget er et mobilt våben, fordi det er ubådsbaseret.

Det er urigtigt i den samlede diskussion om den militære balance at se bort fra disse våben. Ja men, siger man, det er jo et strategisk våben, og de er jo talt op under SALT. Ja vel, men netop på det strategiske våbenområde er USA, erkendt af alle, stærkt overlegen, og derfor tåler den samlede balance, set fra USAs synspunkt, sagtens, at en del og endda kun en lille del af de samlede strategiske våben henregnes til det europæiske område.

Jeg vil slutte med at sige om det dagsordensforslag, vi har fremsat, at vi har bestræbt os på at udforme det, så det kunne få regeringens tilslutning. Det er et dagsordensforslag, der siger: vi opfordrer jer til at gå imod på mødet fra den 12. til den 14. Det er sådan, jeg egentlig opfattede regeringens beslutning. Vi har med vilje ikke villet sige noget om, hvad der derefter skal ske, om der skal være en betækningsperiode på 6 måneder eller på 2 år, eller hvad der skulle være.

Vi har vore synspunkter på det, men vi har med vilje ikke villet anføre det.

Vi havde gerne set, at socialdemokratiet kunne stemme for dette dagsordensforslag, som jo faktisk er en gentagelse af det, som socialdemokratiet sidste uge meddelte at de stod for. Det beklager jeg, og jeg håber, at en sådan holdning fra socialdemokratiets side ikke er udtryk for, at socialdemokratiet faktisk allerede nu er ved at være betænkeligt ved det standpunkt, det tog i sidste uge.

Arne Melchior (CD):

CDs holdning til NATO, til forsvar og til de for et forsvar nødvendige midler er kendt og klar. Holdningen er så klar, at jeg kan gøre mig håb om at ifalde en tilsvarende bandulle som den, der nys overgik hr. Palle Simonsen, fra hr. Niels Helveg Petersens side. Jeg ville ikke have spur imod det.

Vores holdning til våben er helt klar. Vi synes, at det er væmmeligt, at vi skal have dem. Vi er bange for raketter, kanoner, morterer, miner, geværer osv. Vi er meget bange for dem, dog mest for dem, der rettes imod os, og noget mindre for dem, som vi sammen med vore allierede opbygger for at kunne afværge, helst helt undgå, et sådant angreb.

Hr. Stinus sagde, at han var solt af, at han havde rejst denne debat. Det er af andre påpeget, at den startede allerede under valgkampen. Hr. Stinus sagde herom, at de, der talte om disse sager under valgkampen, nok helst havde set, at der så ikke blev talt mere om det. Det er et postulat i strid med kendsgerningerne. CD var blandt dem, der meget klart sagde sin mening under valgkampen, vel vidende den risiko for stemmetab, det betød for os. Det tager vi med oprejst pande.

Hverken ved den lejlighed eller ved alle andre lejligheder, hvor vi rejser debatter eller er med til at føre debatter, sker det bestemt ikke for at hindre eller afskære andre i at deltage i debatterne – tværtimod. Men hr. Stinus skal ikke her for dette ting eller for landets offentlighed fremstå som mere fredselkende end nogen anden. Der er ikke nogen person, ikke nogen familie, ikke nogen gruppe, ikke noget parti, der kan stille sig helligt an og sige: se, vi vil freden, de andre vil bare slås! Det er en usandfærdig fremstilling. Det drejer sig heller ikke om, at vi vil påstå, at vore modstandere i debatten